

Nap-mese

Kobak egyszer napot rajzolt, és elcsudálkozott, hogy a nap nem olyan, mint a kisfiúk arca. Rajzolt hát neki szemet, szájat, és csudálatosképpen most még inkább hasonlított a naphoz, mint száj és szem nélkül. Ez már egészen furcsa volt. Rajzolt hát egy kisfiút, ez nagyon hasonlított a kisfiúkhöz, de mégse tetszett Kobaknak, hát rajzolt belőle egy nap-arcú kisfiút.

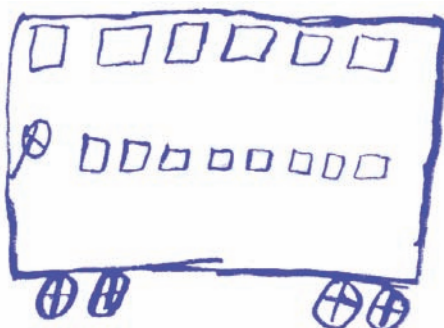
Ez már tetszett. Most az a kérdés: miért rajzolt a napnak kisfiú-arcot, és a kisfiúnak nap-arcot. Megkérdezte magamagától komolyan, de nem tudott válaszolni rá. Rajzolt hát külön egy kisfiút és külön egy napot.

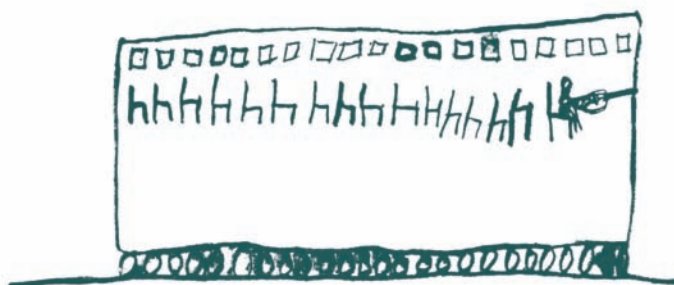
Így sem tetszett. Unalmasabb volt, mint a nap-arcú kisfiú és a kisfiú-arcú nap. Biztos szeretik egymást, ha hasonlítanak – gondolta Kobak. – A nap meg a kisfiú együtt sokkal szebb – tette hozzá. – Ha két dolog hasonlít, az érdekesebb együtt, mint külön-külön – szögezte le, és gyorsan elkezdett hasonló dolgokat keresni. Rajzolt egy százlábút:

és egy óriásautóbuszt:

és közben rájött, hogy nagyon érdekes lenne egy százkerékű autóbuszt rajzolni:

Most megint elgondolkozott, hogy miért is érdekes. Mivel nem tudott válaszolni, abbahagyta a gondolkodást, és rajzolnivalót keresett. De nem talált újabb rajzolnivalót, és ezért nap-arcú kislányt rajzolt. Ez rendkívül mulatságos volt.

Igen ám, de nap csak egy van, s neki már három is volt.

Elhatározta: kiradíroz kettőt, és csak egyet hagy. De melyiket radírozza ki? A kislány-napot? Az sírni fog. Vagy a kisfiú-napot? Az verekedni fog. Mit lehessen tenni? Sajnos egyiket sem lehet kiradírozni. Igen ám, de Kobaknak csak egy napra volt szüksége. Kiradírozta hát a kislány-napot is, a kisfiú-napot is, és rajzolt helyettük egyetlen szem és száj nélküli napot.

Most minden helyes és pontos volt, de unalmas volt az üres nap, és egyáltalán nem volt szép. – Legalább még egyet rajzolok melléje, hogy ne unatkozzon – mondta, és rajzolt még egy üres napot. De képzeljétek – a két üres nap még unalmasabb volt egymás mellett.

– Nem tudnak se nevetni, se játszani – szomorodott el Kobak, és fogta magát, és rajzolt az egyik napnak kislány-arcot, a másiknak kislány-arcot, és kezet is rajzolt nekik, hogy meg tudják fogni egymás kezét.

És egyáltalán nem törődött többet azzal, hogy tulajdonképpen csak egy nap van az égen. Kobaknak kettő volt, és roppant élvezte, ahogy fogta egymás kezét a két nap.

– Biztos szeretik egymást, és ez a fő! – mondta, és gyorsan lábukat is rajzolt nekik, hogy elszaladhassanak, és megcsókolhassák egymást az igazi nap mögött, ahol nem láthatjuk őket.

